

Som lovforslaget nu er formuleret, vil det jo nemlig komme til at afhænge af, hvorvidt den enkelte lejer vil gå med til at ændre i lejeaftalens vilkår.

Som man måske kan fornemme, er Det Konservative Folkepartis opfattelse, at ej heller dette lovforslag, der altså skal rette op på en lovændring fra maj måned, er særlig godt gennemarbejdet.

Men hvorom alting er, så blev Det Konservative Folkeparti dengang i foråret ikke indbudt til forhandlinger om ændring af lejeloven. Vi fik ingen indflydelse på lejeloven. Regeringen valgte at overhøre vore advarsler. Derfor må regeringen naturligvis selv bære ansvaret for loven og også selv rette op på de fejl og mangler, loven indeholder.

Villy Søvnal (SF):

Lovens hensigt er at undgå, at lejerne som en konsekvens af et uigennemtænkt huslejevillig inden sommerferien 1994 kommer til at betale to gange for fornyelse af tekniske installationer, dels over huslejen og dels ved derudover at blive opkrævet de samme beløb endnu en gang.

Der er en interessant forskel i Venstres og De Konservatives argumentation. Venstre argumenterer med, at de erkender, at man kan komme til at betale to gange, men at det i øvrigt er rimeligt, for ellers er det nogle penge, udlejeren burde have fået i det samlede forlig, de ikke får. Jeg vil godt sige, at det nærmer sig en noget uigennemsigtig huslejefastsættelse, vi får på boligområdet, hvis Venstre mener, den argumentation er holdbar. At man har sådanne reservebeløb som et kreditkort for tidligere år, som man altså får, men som ikke har noget at gøre med de konti, de er opstillet på – gad vidst, om Venstre kan holde til det.

De Konservative anerkendte, at de er urimelige, men siger, at det må huslejenævnet så afbøde. Det er da vist også en speciel retsstilling.

Derudover går lovforslaget ud på at sikre, at der ved lejereguleringer – læs: Huslejevforhøjelser – i de blandede ejendomme, bolig og erhverv, skal ske sammenligning med blandede ejendomme med omkostningsbestemt husleje.

Det forekommer sproglig korrekt at benævne loven som en midlertidig regulering i boligforholdene. På den måde, at midlertidig skal forstås meget bogstaveligt. Det midlertidige understreges af, at loven trådte i kraft 1. januar i år, altså for godt to måneder siden, og nu står vi så ved den første regulering.

SF stemte imod lovændringerne lige før sommerferien. De var uigennemtænkte, de var svære at overskue, og de gav dermed den stærke part på boligmarkedet, bl.a. de smarte advokater, en utrolig boldbane at lege på. Vi blev dengang bebrejdet, at vi så spøgelse. Vi angreb dengang også forliget for at flytte milliardbeløb fra lejer til udlejer – jeg skal gerne dokumentere det over for hr. Oxdam – og det ændres der ikke på med dette lovforslag. Dette lovforslag tager fat på to små hjørner af et i øvrigt legendarisk skævt boligforlig. Her er urimelighederne så oplagte, at det må have været svært for forligspartierne at holde skansen.

Jeg vil godt sige, at jeg er glad for, at boligministeren er boligminister og ikke tandlæge. Hvis boligministeren var tandlæge, ville han formentlig kaste sig over det første hul, han fik øje på i munden, og undgå at undersøge resten af tandsættet. Det synes jeg personlig ville være utrygt, når jeg henvendte mig til en tandlæge.

En samlet undersøgelse, hvis boligministeren ikke kun kastede sig over det første hul, men kiggede på det samlede gebis, ville nemlig vise, at der er en hel række af slemme, grimme huller. Først og fremmest frigivelsen af huslejen i de små udlejningsejendomme.

Det fremgår også af bemærkningerne, at boligministeren ikke har erkendt, og formentlig heller ikke regeringspartierne, hvor alvorlige de huslejestigninger er, der følger i kølvandet på dette forlig. Jeg har en stribe eksempler på varslinger liggende. Jeg har godt set af debatten, at man har været meget tilfreds med, at varslingerne ikke fuldt ud blev gennemført. På den måde, at hvis der var varslet en 100 pct.s lejevforhøjelse, og den endte med kun at blive på 50 pct., så syntes man, man havde vundet en kolossal sejr. Det har man selvfølgelig også, hvis det ambitionsniveau, man havde, var, at vi skal have huslejestigninger i småejendommene i den størrelsesorden. Jeg vil godt sige, at det ikke er SF's ambitionsniveau.

Det er også nævnt i bemærkningerne, at de samlede ændringer har givet anledning til en del debat ikke mindst i pressen. Jeg synes egentlig, det er et fantastisk udsagn.

Det væld af henvendelser, vi får i SF og vel også i boligbevægelserne, er eksempler på kæmpehuslejestigninger. Jeg synes, det er godt og ikke et problem, at vi har en vågen og kritisk presse til at formidle virkeligheden mellem dem, der lavede det her forlig, og den befolkning og de befolkningsgrupper, det rammer.